

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt VIIIK 893/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr.sądowy Wojciech Rydzio

Bez obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń

po rozpoznaniu dnia 9 grudnia 2021r., 24 stycznia 2022r.

sprawy

M. E.

s. K. i E. z domu B.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

W dniu 15 grudnia 2020 roku w T. przy ulicy (...) kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu 668,7 ng/ml

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Orzeka:

I. Oskarżonego **M. E.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34§1 i §1a pkt. 1 kk w zw. z art. 35§1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) w stosunku miesięcznym ;

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech lat) ;

III. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zalicza okres zatrzymania od 15 grudnia 2020 roku godz. 22:45 do 16 grudnia 2020 roku godz. 12:40, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny 2 (dwóm) dniom kary ograniczenia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adw. D. N. kwotę 1008 zł (tysiąc osiem złotych) powiększoną o należną stawkę podatku Vat tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty sądowej oraz obciąża go wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie w wysokości 754,84 złotych (siedemset pięćdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt cztery grosze).

Sygn. akt VIII K 893/21

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

Zgodnie z art. 424§3 pkp uzasadnienie ograniczono do rozstrzygnięcia o karze oraz innych konsekwencjach prawnych.

M. E. został oskarżony o to, że: w dniu 15 grudnia 2020 roku w T. przy ulicy (...) kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu 668,7 ng/ml tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 3 marca 2022 roku, o sygn. akt VIII K 893/21 M. E. został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu albowiem w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, zdaniem Sądu nie ulegało wątpliwości, że oskarżony w dniu 15 grudnia 2020 roku w T. przy ulicy (...) kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem m-ki O. (...) o nr rej. (...) będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu 668,7 ng/ml czym wyczerpał znamiona występku z art. 178a§1 kk.

Przepis art. 178a§1 kk stanowi, iż odpowiedzialność za ten występki ponosi ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy wskazać, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 178a§1 kk jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w tym przypadku, zagrożone przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzącą pojazd mechaniczny.

Przez prowadzenie pojazdu, o jakim mowa w art. 178a kk, należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Przepis penalizowany w art. 178a kk może być popełniony w dowolnym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Sąd Najwyższy opowiedział się za poglądem, stwierdzając, że „stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje – w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych – takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości”. Nie ulega wątpliwości, iż w świetle opinii toksykologicznej, oskarżony w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie „pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu” równoważnym ze stanem nietrzeźwości w odniesieniu do alkoholu etylowego (powyżej 0,5 promila), mając we krwi amfetaminę w stężeniu 668,7 ng/ml.

Występki z art. 178a §1 kk, popełniony został przez oskarżonego umyślnie, albowiem wcześniej spożył amfetaminę, a mimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Zachowanie M. E. godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, będące głównym dobrem chronionym tym przepisem, a zarazem zagrażało zdrowiu, a nawet życiu innych osób, które znajdowały się w tym czasie na drodze.

Natomiast sąd wymierzając karę oskarżonemu M. E. baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. M. E. jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynu i pokierowania swoim postępowaniem i winien zdawać sobie sprawę z konsekwencji swoich nieodpowiedzialnych zachowań, które mogą rzutować na jego przyszłość.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 178a§1 k.k. i na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu kara ta jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego niewątpliwie był fakt, iż czynu tego dopuścił się w z winny umyślnej, zaś ilość środka psychotropowego we krwi oskarżonego była dość znaczna. Nadto Sąd miał również na uwadze, iż oskarżony był już kilkukrotnie karany za przestępstwa. Z kolei okolicznościami łagodzącymi są: postawa oskarżonego w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania i wyrażenie skruchy.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie było zasadnym orzeczenie kary pozbawienia wolności czy też kary grzywny. Oskarżony nie był bowiem dotychczas karany za podobne przestępstwa, wobec czego kara pozbawienia wolności byłaby karą zbyt surową. Natomiast kara grzywny, biorąc od uwagę fakt, iż oskarżony obecnie przebywa w jednostce penitencjarnej, byłaby w ocenie Sądu nieadekwatna.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia pod wpływem środka odurzającego. Dlatego też Sąd, w punkcie II sentencji wyroku, za powyższy czyn orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do okoliczności jego postępowania, bowiem prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji tym bardziej, iż ilość substancji psychotropowej u oskarżonego była znaczna.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wysokość została ustalona przez Sąd w minimalnej wysokości 5.000 zł. Sąd wziął bowiem pod uwagę, iż oskarżony aktualnie nie osiąga dochodów albowiem obecnie przebywa w jednostce penitencjarnej. Podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowi art. 43a § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Sąd zaliczył zatem oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 15 grudnia 2020 roku od godz. 22:45 do dnia 16 grudnia 2020 roku do godz. 12:40 przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny 2 (dwóm) dniom kary ograniczenia wolności.

W ocenie Sądu kara, środki karne i środki kompensacyjne wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził na rzecz adwokata D. N. kwotę 1008 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

W myśl art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Sąd mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r. (sygn. akt SK 66/19) i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r. (I CSK 598/20) zastosował w przedmiotowej sprawie stawki takie o jakich mowa w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności adwokacie z dnia 22 października 2015 roku.

Nadto w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, Sąd podwyższa opłaty o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Dlatego też Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. N. kwotę 1008 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu

Kierując się zapadłym w niniejszej sprawie rozstrzygnięciem zgodnie z treścią art. 626 § 1 kpk, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223) oraz kwotę 754,84 zł tytułem wydatków postępowania.